

de stad is vacuüm getrokken
gebouwen zijn gevels geworden
alle handen zijn gesloten

we begeven ons niet
in het bereik van elkaars draaicirkel
we geven onszelf een nieuwe houding
(en een nieuwe schutting, nieuwe viooltjes)

en sommigen verpakken hun huizen
net iets luchtdichter dan anderen,
met sommige leerlingen is nog steeds geen contact

mechanismes begeven het
op de stoep liggen hun platte metalen ringetjes
als je er op gaat letten, en dat doe je,
want je ogen zoeken iets om zich aan vast te houden,
zie je ze om de paar meter liggen

we raken onderdelen kwijt
kwetsbare, cruciale

eksters weten er wel raad mee,
slepen ze mee de knispergroene bomen in

in mijn slaap probeer ik een egel te worden
zoekend naar een lichaam dat past bij deze dagen
een lichaam dat niet meegeeft, dat stekelig afwacht

Floor Buschenhenke, mei 2020